

Μαρίνα Χρυσή

ελπίδα

Κύπρος
2023/

Τίτλος συγγράμματος: Ελπίδα
Συγγραφέας: Μαρίνα Χρυσή
Πρώτη έκδοση, Σεπτέμβριος 2023

Επιμέλεια περιεχομένου: Μαρία Γούσιου
Τυπογραφική/φιλολογική επιμέλεια: Νικολέττα Φουλίδου
Σελιδοποίηση – Μορφοποίηση: Νεόφυτος Κυριάκου
Έργο εξωφύλλου και καλλιτεχνική επιμέλεια: Μαρίνα Χρυσή
Εκτύπωση: Τυπογραφείο Star Press Ltd

Copyright © 2023 Μαρίνα Χρυσή
Copyright © 2023 Μαρίνα Χριστοφίδη
marina.chrysi@outlook.com
www.marinachrysi.com

ISBN 978-9925-8066-0-7

*Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Κυπριακής νομοθεσίας (Ν. Ο περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων Νόμος του 1976 (59/1976) ως έχει τροποποιηθεί) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας της συγγραφέα ή κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Θερμές Ευχαριστίες

Μέσα απ' την καρδιά μου θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλαν στην υλοποίηση αυτού του μυθιστορήματος εκούσια ή ακούσια, σε πρωταρχικό ή τελικό στάδιο, σε επίπεδο έμπνευσης, έρευνας ή εμπύχωσης. Ειδικές ευχαριστίες στα άτομα εκείνα (τόσο από την Κύπρο και την Παλαιστίνη όσο και από άλλες χώρες) που μοιράστηκαν μαζί μου τις γνώσεις και τις εμπειρίες τους, οδηγώντας στη διαμόρφωση του πλαισίου αυτής της ιστορίας

Απαραίτητη Επισήμανση

Η ιστορία αυτού του μυθιστορήματος αποτελεί προϊόν έμπνευσης και μυθοπλασίας κατά την πενταετή διαμονή μου στο Ηνωμένο Βασίλειο. Οι ήρωες, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Επίσης, το παρόν μυθιστόρημα δεν είναι ιστορικό. Με την καταγραφή κάποιων ιστορικών γεγονότων, το μυθιστόρημα δεν αποσκοπεί να διδάξει ιστορία, όπως ούτε και να πάρει θέση σχετικά με αυτά. Αντίθετα, επιθυμεί να περιγράψει τα συναισθήματα και τις σκέψεις των ηρώων του βιβλίου που βίωσαν αυτά τα γεγονότα.

Τέλος, το παρόν μυθιστόρημα δεν επιθυμεί να προσβάλει ή να θίξει οποιαδήποτε θρησκεία, χώρα, κοινωνία, ράτσα και εθνικότητα ή τα σχετιζόμενα ήθη, έθιμα και αντιλήψεις.

Όποιος και όποια το διαβάσει ας το αντιμετωπίσει ως μια ιστορία αγάπης. Μια ιστορία αγάπης που δεν ξέρει από σύνορα, μίσση και διαχωρισμούς.

Σ' εσένα, σ' εμένα, σ' εμάς τους θαρραλέους
που παλεύουμε για μια ελπίδα.

Δεν θυμάται να είχε τρέξει πιο πολύ στη ζωή της. Ήξερε πως αν δεν έφτανε να του το δώσει, θα το μετάνιωνε μια ζωή.

Αγκομαχώντας έφτασε στον σταθμό του τρένου που ήταν γεμάτο από κόσμο κι άρχισε απεγνωσμένα να σπρώχνει ανθρώπους, για να τον βρει. Φώναζε μ' όση φωνή είχε το όνομά του απανωτές φορές κι όλοι γύριζαν να δουν τι είχε πάθει εκείνη η τρελή γυναίκα. Δεν τον έβρισκε, δεν ήταν πουθενά. Μα είχε ήδη φύγει; συλλογιζόταν με έναν πόνο στην καρδιά.

Συνέχισε να φωνάζει το όνομά του, ώσπου κάπου τον εντόπισε, επιτέλους, ανάμεσα στο πλήθος των επιβατών που εισέρχονταν στο τρένο.

«Ξέχασα... ξέχασα να... να σου δώσω κάτι», του είπε αναμαλλιασμένη και ιδρωμένη.

Κοίταζε με άγχος το ρολόι της για να δει πόση ώρα τους είχε απομείνει. Ακριβώς δύο λεπτά.

Με όλη της τη βιασύνη, άπλωσε το χέρι της, δίνοντας του το μπλε της τετράδιο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε εκείνος ξαφνιασμένος πιάνοντας το στα χέρια του.

«Τα ποιήματα... όσα ποιήματα σου έγραφα απ' τη μέρα που σε πρωτοείδα. Για τα μάτια σου».

«Είσαι σίγουρη; Εδώ μέσα έχεις χίλια δυο ποιήματα, είναι κάτι ιερό για σένα. Πώς μπορώ εγώ να σου το πάρω;»

«Όλα είναι για σένα πια. Εσύ είσαι τα ποιήματά μου, εσύ είσαι η ποίησή μου. Να το διαβάζεις κάθε μέρα και κάθε νύχτα, μάτια μου».

Εκείνη σχεδόν φώναζε και η έκφραση του προσώπου της τον ικέτευε να το δεχτεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Αποχαιρετώντας τον Κωστή

Σαν υπάκουα στρατιωτάκια, οι δείχτες του ρολογιού στάθηκαν προσοχή στην απογευματινή ώρα των δυόμισι, όταν ο Κωστής χτύπησε δύο φορές το κουδούνι του σπιτιού της οικογένειας Αντωνίου.

Ο σεπτεμβριανός ήλιος της Κύπρου έλουζε βασανιστικά το μέτωπό του και σαν να μην έφτανε αυτό, το όνομα της αγαπημένης του αναπηδούσε σαν μια άναρχη, ζεστή σπίθα στο μυαλό του, θέλοντας να τον τυραννήσει ακόμα περισσότερο: *Ελπιίδα Ελπιίδα Ελπιίδα*. Πρώτη φορά ένιωθε το χέρι του τόσο βαρύ. Σαν να μην το ήθελε η καρδιά του να χτυπήσει εκείνο το κουδούνι.

Η μυρωδιά όμως της ζεστής σοκολατόπιτας που δελεαστικά χόρευε από τα μέσα προς τα έξω της οικείας Αντωνίου, τον διευκόλυνε κατά πολύ στην ενέργειά του.

«Καλησπέρα σας, κυρία Βασιλική μου. Κύριε Αντώνιε, πάτερ Νικόλαε. Πώς είστε;» ρώτησε με μια χαρά συνοδευόμενη με ελαφριές σταγόνες σοβαρότητας σαν του άνοιξαν την πόρτα.

«Να το παλικάρι μας που ήρθε για τους αποχαιρετισμούς. Κωστή μου, τόσα χρόνια τώρα, και όποτε είναι να έρθεις στο σπίτι μας, πάντα με τις επισημότητες, τα «σεις» και τα «σας» είσαι», σχολίασε η Βασιλική καλωσορίζοντάς τον με ανοιχτές αγκάλες.

«Ε, κυρία Βασιλική μου, εγώ ένα πράγμα ξέρω: Ότι στα πεθερικά σου αν δεν δείξεις σεβασμό και ευγένεια, πέφτει ο ουρανός και σε πλακώνει».

Ο Αντώνιος μεμιάς γέλασε κρυφοκοιτάζοντας με νόημα τον δικό του πεθερό, τον πάτερ Νικόλαο, που καθόταν εκείνη την ώρα στον αναπαυτικό, μπεζ καναπέ απέναντί του.

Έπειτα η Βασιλική έτρεξε αμέσως στη κουζίνα για να φέρει στο γαμπρό της ένα χοντρό κομμάτι από τη γλυκιά σοκολατόπιτα, που μόλις είχε βγάλει από τον φούρνο.

«Μα πού χάθηκε η Ελπίδα;» την έψαξε με μια ξαφνική περιέργεια ο Κωστής, αφού πρώτα χαιρετήθηκε με όλους στο σαλόνι.

«Πού χάθηκε, ρωτάει. Στις σκέψεις της χάθηκε, πού αλλού; Μια ζωή, εκεί μέσα. Εσύ την ξέρεις καλύτερα τη νεραϊδοπαρμένη μας», του είπε η Βασιλική ερχόμενη από την κουζίνα με ένα παραγεμισμένο πιατάκι σοκολατόπιτας.

Του το σέρβιρε και τον έβαλε με το ζόρι να καθίσει στον καναπέ.

Αυτός άρχισε να καταβροχθίζει το κομμάτι του με όρεξη και η Βασιλική συνέχισε:

Περίμενε αγόρι μου να σ' τη φωνάξω και μάλλον θα έμπλεξε με τα παλαβοποιήματά της πάλι, στο δωμάτιο της». Γελώντας, έβαλε μια τσιριχτή στριγκλιά «Ελπιιιιιδααααα», χειρότερη κι απ' το πρωινό «κικριτικού» του πιο φωνακλά κόκορα.

Το δωμάτιο της κόρης της βρισκόταν στον επάνω όροφο του σπιτιού, γι' αυτό κι έπρεπε να φωνάξει δυνατά για να την ακούσει.

Ο Αντώνιος, που είδε τον Κωστή να κατσουφιάζει, σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και τον πλησίασε με στοργή. Σαν να ήταν δικός του γιος.

«Παλικάρι μου», του είπε πιάνοντάς τον από τον ώμο, «στεναχωριέσαι, βρε, για την Ελπιδούλα μας που φεύγει; Πάψε βρε, οι άντρες δεν μαραζώνουν. Ένας χρόνος είναι, θα περάσει δίχως να το καταλάβεις. Σου το εγγυώμαι εγώ που είμαι ο πατέρας της, τίποτα δεν θ' αλλάξει στην αγάπη σας. Μη σου πω θα δυναμώσει κιόλας, άμα μείνετε και λίγο καιρό χώρια».

«Μακάρι, κύριε Αντώνιέ μου, μακάρι».